

Dmytro Berlym: "Ve válce je všechno jednoduché a jasné, ale vzadu - úředníci a spisy"

 golos.com.ua/article/371196

Od prvního dne rozsáhlé invaze Dmytro Berlym (na snímku) ve formaci.

V současné době je ve 32. samostatné mechanizované brigádě, ačkoli do února 2022 nikdy nesloužil. A pak se hned dostal do průzkumné požární skupiny 93. samostatné mechanizované brigády. Tak se ocitl mezi odvážnými, kteří vstupují do týlu nepřítele a jako první se pustí do boje. Dmytro byl v nejžhavějších destinacích. Myslivec v poklidném životě říká, že se víc stará o zabitého srnce než o zničené vetřelce.

Nadporučík Dmytro Berlym řekl „Hlasu Ukrajiny“, proč dostal rozkaz „Za odvahu“ a jak ho málem zastřelil jeho vlastní kulometčík.

„Přijel jsem – dali mi samopal. A to jsem ho před tím ani neviděl. Udělal několik zatáček na zasněženém poli a stal se kulometčíkem (smích). To byly tehdy časy. Ukázali, kde jsou Rusové a kde naši. Stanovte si úkol a pokračujte. Předtím nikde nebojoval. Vojenské oddělení. Pracoval jsem jako konzultant prodeje vybavení,“ vzpomíná s úsměvem Dmytro Berlym, jak se na samém začátku rozsáhlé invaze připojil k 93. brigádě.

24. února 2022 byl Dmytro v Dněpru: „Když vše začalo, poslal jsem své lidi do vesnice do jejich vlasti. A odjel s dobrovolníky do Kotelvy v Poltavské oblasti k 93. brigádě. Vojenské komisariáty pak byly evakuovány, dokumenty spáleny, na Teroboron se tvořily kilometrové

fronty. Volat mohly samy brigády. Můj starý přítel sloužil v 93. a zavolal mi. Jsem myslivec, často jsem v těch místech lovil, znal jsem perfektně terén, uměl jsem se maskovat, hodně to pomohlo.“

Starley mluví nosem, vypadá nemocně. „Pilulka byla spolknuta, aby se snížila teplota. V zadní části se tělo uvolní, vředy se čtou, aby se dostaly ven. V bitvách neonemocníš. Adrenalin. Ani se mi nechce spát,“ říká.

A Dmytro musel bojovat: „Byly zajištěny téměř všechny největší kampaně: Ochtyrka, Trostyanets, osvobozená Husarivka, Balaklia, směr Izyum - Velika Komyshevakha, Dovgenka. Od srpna — Donbas: Soledar, Bakhmut. Byli jsme neustále v první linii a v nejobtížnějších oblastech.“

Dmytro Berlym říká, že se v 93. brigádě stal zástupcem velitele samostatné průzkumné a požární skupiny. "Je tu skoro tucet bojovníků," poznamenává. - Vyhodili jsme do povětří mosty, nepřátelská skladiště, šli do jejich týlu. Dobře si pamatuji jeden z prvních úkolů – dvoudenní průzkumný nálet na silnici Trostyanets-Boromlya. Sníh po pás, kulometry, BC granátometry — vše je na vás. Nějak se dostali k silnici a tam stojí "Msta-S": je to taková zdravá samohybná houfnice. Rusové se pro ni zřejmě plánovali vrátit. Vyhodili jsme to do povětří. Pak narazili na kolonu tanků. Rozhodli jsme se, že takové číslo nezvládneme. Rozhodli se, že se toho nedotknou. A pak, asi o půl hodiny později, tam byl další BMP-2. NA! Tenhle už byl náš! Zastavili to pomocí RPG, přiblížili se zezadu a pomocí AT4 (švédský jednorázový ruční protitankový granátomet) - skončili pod věží. Musel jsem rychle odejít. Rozhodli se vrátit roklemi a neminuli. Po silnici, po které jsme přišli, letěla hromada krup."

"Pak nás převezli do Šebelinky v Charkovské oblasti," pokračuje Dmytro. - Tady naše pěchota měla obsadit vesnici Bayrak a drželi jsme cestu, aby pomoc nepřišla Rusům. Pak porazili

Ural z minometů, Nivu stříleli s Dagestánci, auto se svým bojovníkem nebo vicebojovníkem. Odešli tehdy bez jediné ztráty, ale hodně jich bylo zabito.“

Lpění na posledních slovech se ptám na pocit po takové krvavé bitvě. Dmytro chápe, na co narážím, přeruší ho uprostřed věty: „Tak už jsme věděli, co udělali v Buchu, v Irpeniu. Nejsou to lidé – to lidé nedělají. Loni jsme koncem března osvobodili obec Husarivka. Lidé říkali, že hned první den okupace byli všichni dospělí muži shromážděni. Polovina byla zastřelena. Zbytek byl odvezen a stále se pohřešuje. Dívky byly znásilněny. Jeden opilý asvabaditel vylezl na dvoupatrovou budovu a zastřelil všechny chodce. Prostě. Byli to chlapi ve věku 18-20 let. Pracovníci na dobu určitou“. A pak dodává: „Jsem myslivec a větší starosti jsem měl, když jsem zabil prvního srnce. Byla to opravdu ostuda."

Dmytro má rád „Za odvalu“. Zde je příběh: „Dostali jsme za úkol vést protitankové lodě přes rokli na trať, abychom zničili ruskou kolonu. A právě tehdy proti nám bojovala tanková divize Kantemir. Naše skupina byla napřed. Byly Velikonoce. Stromy jsou stále holé. Vyjdeme na louku a tam je skupinka Rusů. Musel jsem si lehnout do rokle. Tři ze skupiny začali sestupovat směrem k nám. Není na výběr – dávají je na první místo. Poté

na zbytek házeli granáty. Spustili palbu. Ukázalo se, že poblíž jsou další dvě takové pobočky. Následovala těžká bitva. "Steelvar" byl vedle mě, pak mu do obličeje vletěly dvě kulky. Můj kulometčík byl otřesený. Převrátil se před výbuchem granátu. A náš velitel zavelel k odchodu. Kulometčík se zachichotal, postavil se do plné výšky a začal do nich šťouchat. Ve skutečnosti pokryl náš odjezd. Sestoupil do rokle. Kulometčík je za námi. Dívám se: není tam. Ten kulomet sotva táhne. Páska byla odmotaná.

Přiblížím se, začnu mluvit a on na mě namíří samopal. Křičím: "Sergeji, ty bastarde!" Chlapci přiběhli včas, srazili ho a sebrali mu zbraň. Rusové nás pronásledovali dvě stě metrů a pak zaostali – neznali terén. Pak naši zachytili jejich rozhovor. Ukázalo se, že jsme nasadili speciální jednotky, které právě dorazily. Později se vrátili, aby odnesli tělo našeho "Oceláře", a ti parchanti mu uřízli hlavu. Nic nevzali, dokonce nechali doklady..."

Všiml jsem si, že hvězdička během dlouhého rozhovoru nikdy nevykouřila cigaretu. "Proto jsem nikdy nekouřil," diví se. - Všichni říkali, že "v armádě se může kouřit, všichni tam kouří." Ale to je klam. Tady si prostě není potřeba brát všechno k srdci, protože střecha může jít. Je třeba abstrahovat."

Nakonec se Dmytra ptám, co bude dělat po vítězství. "Myslím, že bych měl podepsat smlouvu," myslí si. - Ve válce je všechno jednoduché a jasné. A vzadu - úředníci, psaní... Nesnáším psaní."

Foto poskytl autor.